

Pontos játék, virtuozitás, örömszene

Négy estén át mártózhattunk a dzsesszmuzsikában a 37. Debreceni Jazznapokon, szeptember első hétvégéjén, s az elmúlt évek didergős őszi estéi után idén ezt immár kánikulában tehetjük.

Csütörtökön a fesztivál emb-lémájának számító Debreceni Jazzegyüttes nyitotta a programot, az ifjú trombitással, Subicz Gáborral háromtagúra bővült fúvós szekciójával. Az Ágoston Kvartett humorát és zenei sokszínűségét már címével is jól tükrözi a *Pink Panther* és az erdélyi Dracula találkozásából létrejött *Pinkula*. Blahó Attila zongorista szinte fel se állt, hiszen a Harcsa Veronika Kvartettnek is tagja. A tehetséges és karizmatikus énekesnő az idén diplomázott, s meglepetésként színpadra kérte debreceni végzőstársát, Subicz Gábort: ő még jobban feldobta az egyik legtöbb nézőt vonzó előadást. A Rosario Giuliani Quintet neve felénk eddig nem csengett ismerősen, de az olasz muzikusokat most már biztosan megjegyezzük magas szintű, virtuóz, tüzes és mégis lezser, profi produkciójukról. Ezt igazolta az előző koncerthez képest fogyatkozó, de méltán lelkes közönség visszajelzése is.

A pénteki napot fiatal csapat nyitotta, mely nem a virtuozitásával, hanem pontos, korhű játékkal ragadta meg hallgatóit. Koós-Hutás Áron trombitás egy verseny győzteseként került a színpadra, de a vele érkezett Molnár Kvartett tagjai is meggyőzőek voltak, különösen a névadó szaxofonos. A Tzumo Electronic Dreams fúziós dzsesszmuzsikája

Borlai Gergő triójára épült, egy ütőssel és Oláh Tzumo Árpáddal, mint az elhangzó kompozíciók szerzőjével, átdolgozóival, bilentyűs előadóival, s a hetvenes-nyolcvanas éveket is idéző, ritmuscentrikus muzsikával. A szabadtéri programot a Trans Balkan Collective zárta: kevés köze volt a dzsesszhez, de nevéhez illő ritmusokat varázsolt a térre.

A Bartók Terem a régi fesztiválok emlékével, patinás belső térével jól illett az esti koncerthez. Stacey Kent világhírű énekesnő és brit kísérei nagyon cizellált, kifinomult muzsikát hoztak, a fesztivál legszebben megszólaló koncertjével. Coolos hangulatú, olykor bosszanos dalaikba improvizáció csak a hangszeresek révén került. Különösen a francia nyelvű dalok álltak jól a közvetlen hangulatban sztorizgató Stacey szép, kimunkált hangjához, stílusához. Amit a hűvös angoloktól nem kaphatott meg a közönség, azt a Magyar Jazz Kvartettől várta. A koncert elején nem annyira – mivel az elhunyt társaikra emlékeztek –, de a végén megkaptuk azt a tüzet, amelyet az improvizatívabb muzsika adhat. A külföldi vendég után közel felére csökkent közönségtől jóval zajosabb ünneplést kaptak. Szakcsi zárásként a *Tavaszi szél* két szakaszát is sikeresen énekelte velünk, napjaink zavaros közállapota elleni szeretet-demonstrációként.

A szombati programot nyitó Smárton Trió és egy Hammond koncertje a fesztivál egyik legérdekesebb színfoltja volt jazz-blues alapú instrumentális muzsikájával, a nyitókoncertek méltány-

Stacey Kent és brit kísérei nagyon cizellált, kifinomult muzsikát hoztak, a fesztivál legszebben megszólaló koncertjével

talánul gyéribb érdeklődése mellett. A Bontovics Kati Group igazi, érzésből jövő dzsesszben részesítette az egyre népesebb hallgatóságot. A Tony Lakatos Quintet main stream muzsikája német-magyar vegyes vállalkozásként kellemes hangulatban zárta a szabadtéri programot.

Ezek után a Kölcsey nagyertermében következett a csúcspont, két Amerikából érkezett sztártrióval. Ha lehet a dzsesszben komolyzónáról beszélni, akkor a Swallow-Talmor-Nussbaum Trio ezt hozta. A „harmóniai találekonyosság” és a virtuóz szabad zene találkozása magas szintű élményt jelentett, Steve Swallow öthúros elektroakusztikus basszusgitárjának szép dallamaival, Adam Nussbaum képesztően színes dobjátékával és a hozzájuk képest ifjú Ohad Talmor szaxofonjával, egy indiai

rága feldolgozásában pedig bambuszfuvalójával. A következő szupertrió más oldalról közelített a műfajhoz: megszállottként hozták ki hőn szeretett hangszereikből, amit csak lehet, s alighanem az egyik legemlékezetesebb koncertet adták a dzsessznapok eddigi történetében. James Carter mint egy hatalmas fekete harcos feszült már az első pillanatban is hangszereinek, de a tenortitán szopránon és fuvalán is brillírozott, nem kevésbé a félelmetes basszusokkal, s „négy kéz-láb” dolgozó orgonista Gerard Gibbs, aki két szintetizátort is használt, vagy az állandóan mosolygó Leonard King dobos. Az ünneplő közönség és a láthatóan felszabadult, jó kedélyű muzsikusok fél egyig lebegtek az erővel telt örömszene hullámain, Carter olykor hosszú percekig folyamatosan, körlégzéssel fújt szólóival, technikai bravúrjaival, elemetáris, olykor humoros játékával.

A régi hagyománytól eltérően a vasárnapi dixie-swing-zárás délelőtt helyett délutánra, estére került. Ennek helyességét a kellemes koncerthangulat igazolta. A terjedelem szabta korlátok miatt erről és a hajnali jam sessionokról az Unplugged klubban nehéz lenne bővebben beszámolni, a tisztelet kedvéért azonban álljon itt a fellépők listája: Melodia Big Band, Debrecen Dixieland Jazz Band, Jazz Steps, valamint a For Tunes és a Bolla Gábor Kvartett.

Héty Péter

A James Carter Organ Trio alighanem az egyik legemlékezetesebb koncertet adta a jazznapok eddigi történetében